

<p>◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
מקרא-key:	

בבא מציעא-השוכר את הפועלים		Talmud Navigator									
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י
השוכר את הפועלים ואמר להם להשכים ולהעריב. מקום שנהגו שלא להשכים ושלא להעריב - אינו רשאי לכופן. מקום שנהגו לזון - יזון, לספק במתיקה - יספק, הכל כמנהג המדינה.											■
מעשה ברבי יוחנן בן מתיא שאמר לבנו: צא שכור לנו פועלין. הלך ופסק להם מזונות. וכשבא אצל אביו, אמר לו: בני, אפילו אם אתה עושה להם כסעודת שלמה בשעתו לא יצאת ידי חובתך עמהן, שהן בני אברהם יצחק ויעקב. אלא, עד שלא יתחילו במלאכה צא ואמור להם: על מנת שאין לכם עלי אלא פת וקטנית בלבד.	[רבי יוחנן בן מתיא]										○ ◇
לא היה צריך לומר, הכל כמנהג המדינה.	רבן שמעון בן גמליאל:										■ ◇
פשיטא											⚡
לא צריכא, דטפא להו אאגרייהו. מהו דתימא, אמר להו: הא דטפאי לכו אאגרייכו - אדעתא דמקדמיתו ומחשבתיו בהדאי, קא משמע לן דאמרו ליה: האי דטפת לן - אדעתא דעבדינן לך עבידתא שפירתא. פועל, בכניסתו - משלו, ביציאתו - משל בעל הבית, שנאמר (תהלים קד) תורח השמש יאספון ואל מעונתם ירבצון יצא אדם לפעלו ולעבדתו עדי ערב.	ריש לקיש:										! ◇
וליהווי היכי נהיגי?											⚡
בעיר חדשה.											! ◇
וניחזי מהיכא קא אתן											⚡
בנקוטאי.											! ◇
איבעית אימא, דאמר להו: דאגרייתו לי כפועל דאורייתא.											! ◇
מאי דכתיב (תהלים קד) תשת חשך ויהי לילה בו תרמש כל חיתו יער. תשת חשך ויהי לילה - זה העולם הזה שדומה ללילה, בו תרמש כל חיתו יער - אלו רשעים שבו, שדומין לחיה שביער. תורח השמש יאספון ואל מעונתם ירבצון תורח השמש - רשעים לגיהנם, ואל מעונתם ירבצון - אין לך כל צדיק וצדיק שאין לו מדור לפי כבודו. יצא אדם לפעלו - יצאו צדיקים לקבל שכרן, ולעבדתו עדי ערב - במי שהשלים עבודתו עדי ערב.	דרש רבי זירא, ואמרי לה תני רב יוסף:										■ ◇
רבי אלעזר ברבי שמעון אשכח להווא פרהגונא דקא תפיס גנבי	[רבי אלעזר ברבי שמעון]										○ ◇
אמר ליה: היכי יכלת להו, לאו כחיותא מתילי? דכתיב בו תרמש כל חיתו יער.	[רבי אלעזר ברבי שמעון]										⚡ ◇
איכא דאמרי מהאי קרא קאמר ליה: (תהלים י) יארב במסתר כאריה בסוכו											⚡ ◇
דלמא שקלת צדיקי ושבתקת רשיעי?											⚡ ◇
אמר ליה: ומאי אעביד? הרמנא דמלכא הוא											○
אמר: תא אגמרך היכי תעביד? עול בארבע שעי לחנותא, כי חזית איניש דקא שתי חמרא וקא נקיט כסא בידיה וקא מנמנמ שאול עילויה, אי צורבא מרבנן הוא וניים - אקדומי קדים לגרסיה, אי פועל הוא - קדים קא עביד עבידתיה, ואי עבידתיה בליליא - רדודי רדיד. ואי לא - גנבא הוא, ותפסיה.	[רבי אלעזר ברבי שמעון]										○ ◇
אישתמע מילתא בי מלכא, אמרו: קריינא דאיגרתא איהו ליהו פרונקא.											○
אתויה לרבי אלעזר ברבי שמעון, וקא תפיס גנבי ואזיל.											○ ◇
שלח ליה רבי יהושע בן קרחה: חומץ בן יין, עד מתי אתה מוסר עמו של אלהינו להריגה	[רבי יהושע בן קרחה]										○ ◇
שלח ליה: קוצים אני מכלה מן הכרם.	[רבי אלעזר ברבי שמעון]										○
שלח ליה: יבא בעל הכרם ויכלה את קוציו.	[רבי יהושע בן קרחה]										○
יומא חד פגע ביה ההוא כובס, קרייה חומץ בן יין.											○ ◇
אמר: מדחציף כולי האי - שמע מינה רשיעא הוא, אמר להו: תפסוהו.	[רבי אלעזר ברבי שמעון]										○ ◇

<p>◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ? קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
מקרא-key:	

בבא מציעא-השוכר את הפועלים		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
תפסוהו, לבתר דנח דעתיה אזל בתריה לפרוקיה ולא מצי. קרי עליה (משלי כ"א) שמר פיו ולשונו שמר מצרות נפשו.												פג
זקפוהו, קם תותי זקיפא וקא בכי.												פג
אמרו ליה: רבי, אל ירע בעיניך, שהוא ובנו בעלו נערה מאורסה ביום הכפורים.												פג
הניח ידו על בני מעיו, אמר: שישו בני מעי, שישן ומה ספיקות שלכם כך, ודאית שלכם על אחת כמה וכמה, מובטח אני בכם שאין רמה ותולעה שולטת בכם.	[רבי אלעזר ברבי שמעון]											פג
ואפילו הכי לא מיתבא דעתיה, אשקויהו סמא דשינתא, ועיילוהו לביתא דשישא, וקרעו לכריסיה. הווי מפקו מיניה דיקולי דיקולי דתרבא ומותבי בשמשא בתמוז ואב ולא מסרחו.												פג
כל תרבא נמי לא סריח												פג
כל תרבא לא סריח - שורייקי סומקי מסריח, הכא - אף על גב דאיתא שורייקי סומקי - לא מסריח.												פג
קרי אנפשיה (תהלים ט"ז) אף בשרי ישכן לבטח.	[רבי אלעזר ברבי שמעון]											פג
ואף רבי ישמעאל ברבי יוסי מטא כי האי מעשה לידיה.	[רבי ישמעאל ברבי יוסי]											פג
פגע ביה אליהו, אמר ליה: עד מתי אתה מוסר עמו של אלהינו להריגה?												פד
אמר ליה: מאי אעביד? הרמנא דמלכא הוא												פד
אמר ליה: אבוך ערק לאסיא, את ערוק ללודקיא.												פד
כי הווי מקלעי רבי ישמעאל ברבי יוסי ורבי אלעזר ברבי שמעון בהדי הדדי הווי עייל בקרא דתורי בינייהו, ולא הווי נגעה בהו.												פד
אמרה להו ההיא מטרוניתא: בניכם אינם שלכם												פד
אמרו לה: שלהן גדול משלנו.												פד
כל שכן												פד
איכא דאמרי, הכי אמרו לה: (שופטים ח') כי כאיש גבורתו.												פד
איכא דאמרי, הכי אמרו לה: אהבה דוחקת את הבשר.												פד
ולמה להו לאהדורי לה? והא כתיב (משלי כו) אל תען כסיל כאילותו												פד
שלא להוציא לעז על בניהם.												פד
אמר רבי יוחנן: איבריה דרבי ישמעאל ברבי יוסי כחמת בת תשע קבין.	[רבי יוחנן]											פד
אמר רב פפא: איבריה דרבי יוחנן כחמת בת חמשת קבין	[רב פפא]											פד
ואמרי לה בת שלשת קבין.												פד
דרב פפא גופיה כי דקורי דהרפנאי.												פד
אמר רבי יוחנן: אנא אשתירי משפירי ירושלים.	[רבי יוחנן]											פד
האי מאן דבעי מחזי שופריה דרבי יוחנן, נייתי כסא דכספא מבי סלקי, ונמלייה פרצידיא דרומנא סומקא, ונהדר ליה כלילא דוורדא סומקא לפומיה ונותביה בין שמשא לטולא, ההוא זחרורי - מעין שופריה דרבי יוחנן.												פד
איני?												פד
שופריה דרב כהנא מעין שופריה דרבי אבהו, שופריה דרבי אבהו מעין שופריה דיעקב אבינו, שופריה דיעקב אבינו מעין שופריה דאדם הראשון.	והאמר מר:											פד

<p>disputants-חולקים- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- מובאה של פסיקה קודמת- מעשה-story- key-מקרא:</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ- proof-ראייה-</p>
--	--

בבא מציעא-השוכר את הפועלים		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
ואילו רבי יוחנן לא קא השיב ליה												פד.
שאני רבי יוחנן, דהדרת פנים לא הויא ליה.												פד.
רבי יוחנן הוה אזיל ויתב אשערי טבילה, אמר: כי סלקן בנות ישראל מטבילת מצוה לפגעו בי, כי היכי דלהו להו בני שפירי כוותי, גמירי אורייתא כוותי.	[רבי יוחנן]											פד.
לא מסתפי מר מעינא בישא?	אמרו ליה רבנן:											פד.
אנא מזרעא דיוסף קאתינא, דלא שלטא ביה עינא בישא. דכתיב (בראשית מט) בן פרת יוסף בן פרת עלי עין	אמר להו: [רבי יוחנן]											פד.
אל תקרי עלי עין אלא עולי עין.	ואמר רבי אבהו:											פד.
מהכא: (בראשית מח) וידגו לרב בקרב הארץ, מה דגים שבים מים מכסים אותם, ואין העין שולטת בהן - אף זרעו של יוסף אין העין שולטת בהן.	רבי יוסי בר חנינא:											פד.
יומא חד הוה קא סחי רבי יוחנן בירדנא, חזייה ריש לקיש ושוור לירדנא אבתריה												פד.
אמר ליה: חילך לאורייתא	[רבי יוחנן]											פד.
אמר ליה: שופרך לנש?	[ריש לקיש]											פד.
אמר ליה: אי הדרת בך - יהיבנא לך אחותי, דשפירא מינאי.												פד.
קביל עליה.												פד.
בעי למיהדר לאתווי מאניה - ולא מצי הדר.												פד.
אקרייה ואתנייה, ושוויה גברא רבא.												פד.
יומא חד הוה מפלגי בי מדרשא: הסיף והסכין והפגיון והרומח ומגל יד ומגל קציר מאימתי מקבלין טומאה - משעת גמר מלאכתן												פד.
ומאימתי גמר מלאכתן? רבי יוחנן אומר: משיצרפם בכבשן	[רבי יוחנן]											פד.
משיצחצחן במים.	ריש לקיש:											פד.
אמר ליה: לסטאה בלסטותיה ידע	[רבי יוחנן]											פד.
אמר ליה: ומאי אהנת לי? התם רבי קרו לי, הכא רבי קרו לי.	[ריש לקיש]											פד.
אמר ליה: אהנאי לך דאקריבונך תחת כנפי השכינה.	[רבי יוחנן]											פד.
חלש דעתיה דרבי יוחנן, חלש ריש לקיש.												פד.
אתאי אחתיה קא בכיא, אמרה ליה: עשה בשביל בני												פד.
אמר לה: (ירמיהו מ"ט) עזבה יתמיך אני אחיה.												פד.
עשה בשביל אלמנותי												פד.
אמר לה: (ירמיהו מ"ט) ואלמנותיך עלי תבטחו.												פד.
נח נפשיה דרבי שמעון בן לקיש, והוה קא מצטער רבי יוחנן בתריה טובא.												פד.
אמרו רבנן: מאן לזייל ליתביה לדעתיה - ניזיל רבי אלעזר בן פדת, דמחדדין שמעתתיה.												פד.
אזיל יתיב קמיה, כל מילתא דהוה אמר רבי יוחנן אמר ליה: תניא דמסייעא לך.	[רבי אלעזר בן פדת]											פד.

<p>◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
מקרא-key:	

בבא מציעא-השוכר את הפועלים	מימרא	מאן דאמר	Talmud Navigator													
			א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י				
אמר: את כבר לקישא? בר לקישא, כי הוה אמינא מילתא - הוה מקשי לי עשרין וארבע קושייתא, ומפרקינא ליה עשרין וארבעה פרוקי, וממילא רווחא שמעתא. ואת אמרת תניא דמסייע לך, אטו לא ידענא דשפיר קאמינא?	[רבי יוחנן]															פד.
הוה קא אזיל וקרע מאניה, וקא בכי ואמר: היכא את בר לקישא, היכא את בר לקישא, והוה קא צוח עד דשף דעתיה מיניה.																פד.
בעו רבנן רחמי עליה ונח נפשיה.																פד.
ואפילו הכי לא סמך רבי אלעזר ברבי שמעון אדעתיה, קביל עליה יסורי.	[רבי אלעזר ברבי שמעון]															פד.
באורתא הוה מייכי ליה שיתין נמטי, לצפרא נגדי מתותיה שיתין משיכלי דמא וכיבא.																פד.
למחר עבדה ליה דביתהו שיתין מיני לפדא, ואכיל להו וברי. ולא הוה שבקא ליה דביתהו למיפק לבי מדרשא, כי היכי דלא לדחוקהו רבנן.																פד.
באורתא אמר להו: אחיי ורעי בואן בצפרא אמר להו: זילו, מפני ביטול תורה.																פד.
יומא חד שמעה דביתהו, אמרה ליה: את קא מייתית להו עילוין, כלית ממון של בית אבא אימרדה, אזלה לבית נשא.																פד.
סליקו ואתו הנך שיתין ספונאי, עילו ליה שיתין עבדי כי נקיטי שיתין ארנקי, ועבדו ליה שיתין מיני לפדא, ואכיל להו.																פד.
יומא חד אמרה לה לברתה: זילי בקי באבוך מאי קא עביד האידינא.																פד.
אתיא, אמר לה: זילי אמרי לאמך, שלנו גדול משלהם.																פד.
קרי אנפשיה (משלי לא) היתה כאניות סוחר - ממרחק תביא לחמה.																פד.
אכל ושתי וברי נפק לבי מדרשא. אייתו לקמיה שיתין מיני דמא - טהרינהו.																פד.
הוה קא מרנני רבנן ואמרי: סלקא דעתך לית בהו חד ספק?																פד.
אמר להו: אם כמותי הוא - יהיו כולם זכרים, ואם לאו - תהא נקבה אחת בניניהם.																פד.
היו כולם זכרים, ואסיקו להו רבי אלעזר על שמיה																פד.
כמה פריה ורביה ביטלה רשעה זו מישראל.	תניא אמר רבי:															פד.
כי הוה קא ניחא נפשיה אמר לה לדביתהו: ידענא בדרבנן דרתיחי עלי ולא מיעסקי בי שפיר, אוגנין בעליתאי ולא תדחלין מינאי.																פד.
אישתעיא לי אימיה דרבי יונתן, דאישתעיא לה דביתהו דרבי אלעזר ברבי שמעון: לא פחות מתמני סרי, ולא טפי מעשרין ותרין שנין אוגניתיה בעליתא. כי הוה סליקנא מעיננא ליה במזייה, כי הוה משתמטא ביניתא מיניה הוה אתי דמא. יומא חד חזאי ריחשא דקא נפיק מאוניה, חלש דעתאי. איתחזי לי בחלמא, אמר לי: לא מידי הוא, יומא חד שמעי בזלותא דצורבא מרבנן ולא מחאי כדבעי לי.	רבי שמואל בר נחמני:															פד.
כי הוה אתו בי תרי לדינא הוה קיימי אבבא, אמר מר מילתיה, ומר מילתיה, נפיק קלא מעליתיה ואמר: איש פלוני אתה חייב, איש פלוני אתה זכאי.																פד.
יומא חד הוה קא מינציא דביתהו בהדי שבבתא, אמרה לה: תהא כבעלה שלא ניתן לקבורה.																פד.
אמרי רבנן: כולי האי ודאי לאו אורח ארעא																פד.
איכא דאמרי, רבי שמעון בן יוחאי איתחזאי להו בחלמא, אמר להו: פרידה אחת יש לי בניכם ואי אתם רוצים להביאה אצלי.																פד.
אזול רבנן לאעטוקי ביה, לא שבקו בני עכבריא. דכל שני דהוה ניים רבי אלעזר ברבי שמעון בעליתיה לא סליק חיה רעה למתייהו.																פד.
יומא חד מעלי יומא דכיפורי הוה, הוה טרידי, שדרו רבנן לבני בירי ואסקוהו לערסיה, ואמטויה למערתא דאבוה.																פד.
אשכחוה לעכנא דהדרא לה למערתא, אמרו לה: עכנא עכנא פתחי פיך ויכנס בן אצל אביו פתח להו.																פד.
שלח רבי לדבר באשטו	[רבי]															פד.

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement ; קשיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof
מקרא-key:	

בבא מציעא-השוכר את הפועלים		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
שלחה ליה: כלי שנשמתש בו קודש ישתמש בו חול?												◇	פד:
תמן אמרין: באתר דמרי ביתא תלא זייניה, כולבא רעיא קולתיה תלא.												◇	פד:
שלח לה: נהי דבתורה גדול ממני, אבל במעשים טובים מי גדול ממני?												◇	פד:
שלחה ליה: בתורה מיהא גדול ממך - לא ידענא, במעשים - ידענא, דהא קביל עליה יסורי.												◇	פד:
בתורה מאי היא?											^		פד:
דכי הוו יתבי רבן שמעון בן גמליאל ורבי יהושע בן קרחה אספסלי, יתבי קמיהו רבי אלעזר ברבי שמעון ורבי ארעא, מקשו ומפרקו.												◇	פד:
אמרי: מימיהן אנו שותים והם יושבים על גבי קרקע?												◇	פד:
עבדו להו ספסלי, אסקינהו.												◇	פד:
אמר להן רבן שמעון בן גמליאל: פרידה אחת יש לי ביניכם, ואתם מבקשים לאבדה הימני?												◇	פד:
אחתוהו לרבי.												◇	פד:
אמר להן רבי יהושע בן קרחה: מי שיש לו אב יחיה, ומי שאין לו אב ימות?												◇	פד:
אחתוהו נמי לרבי אלעזר ברבי שמעון												◇	פד:
חלש דעתיה. אמר: קא חשביתו ליה כוותי?												◇	פד:
עד ההוא יומא, כי הוה אמר רבי מילתא - הוה מסייע ליה רבי אלעזר ברבי שמעון, מכאן ואילך, כי הוה אמר רבי יש לי להשיב, אמר ליה רבי אלעזר ברבי שמעון: כך וכך יש לך להשיב, זו היא תשובתך, השתא היקפתנו תשובות חבילות שאין בהן ממש.												◇	פד:
חלש דעתיה דרבי, אתא אמר ליה לאבוה.												◇	פד:
אמר ליה: בני, אל ירע שהוא ארי בן ארי, ואתה ארי בן שועל.												◇	פד:
שלשה ענוותנין הן, ואלו הן: אבא, ובני בתירה, ויונתן בן שאול.												◇	פד:
רבן שמעון בן גמליאל - הא דאמרן.												■	פה:
בני בתירה - דאמר מר: הושיבוהו בראש ומינוהו לנשיא עליהן.												■	פה:
יונתן בן שאול - דקאמר ליה לדוד (שמואל א' כ"ג) ואתה תמלך על ישראל ואני אהיה לך למשנה.												■	פה:
ממאי? דלמא יונתן בן שאול - דחזא דגריר עלמא בתר דוד, בני בתירה נמי, דחזו להלל דעדיף מינייהו.												?	פה:
אלא רבן שמעון בן גמליאל - ודאי ענוותן הוה.												■	פה:
אמר רבי: חביבין יסורין. קבל עליה תליסר שני - שית בצמירתא, ושבע בצפרנא.												◇	פה:
ואמרי לה: שבעה בצמירתא, ושית בצפרנא.												◇	פה:
אהורייריה דבי רבי הוה עתיר משבור מלכא, כד הוה רמי כיסתא לחיותא הוה אזיל קלא בתלתא מילי, הוה מכיין דרמי בההיא שעתא דעייל רבי לבית הכסא, ואפילו הכי מעבר ליה קליה לקלייהו, ושמעו ליה נחזתי ימא.												◇	פה:
ואפילו הכי, יסורי דרבי אלעזר ברבי שמעון עדיפי מדרבי. דאילו רבי אלעזר ברבי שמעון - מאהבה באו ומאהבה הלכו, דרבי - על ידי מעשה באו ועל ידי מעשה הלכו.												■	פה:
על ידי מעשה באו מאי היא?												^	פה:
דההוא עגלא דהו קא ממטו ליה לשחיטה, אול תליא לרישיה בכנפיה דרבי, וקא בכי.												◇	פה:

statement-מימרא ■
 challenge-קושיא ?
 question-שאלה ^
 answer-תירוץ !
 proof-ראייה ■

♦ חולקים-disputants
 ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review
 < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment
 O מעשה-story

מקרא-key:

בבא מציעא-השוכר את הפועלים		Talmud Navigator													
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ			
אמר ליה: זיל, לכך נוצרת.												!	○	פה.	
אמרי: הואיל ולא קא מרחם - ליתו עליה יסורין.													!	○	פה.
ועל ידי מעשה הלכו													■	<	פה.
יומא חד הוה קא כנשא אמתיה דרבי ביתא, הוה שדיא בני כרכושא וקא כנשא להו, אמר לה: שבקינהו, כתיב (תהלים קמה) ורחמיו על כל מעשיו.													○	◇	פה.
אמרו: הואיל ומרחם - נרחם עליה.													○		פה.
כולהו שני יסורי דרבי אלעזר לא שכיב איניש בלא זמניה.													○	◇	פה.
כולהו שני יסורי דרבי לא איצטריך עלמא למיטרא.													○	◇	פה.
קשי יומא דמיטרא כיומא דדינא.	דאמר רבה בר רב שילא:												○	■	פה.
אי לאו צריך לעלמא - בעו רבנן רחמי עליה ומבטלי ליה	ואמר אמירם:												○	■	פה.
אפילו הכי כי הוו עקרי פוגלא ממשרא הוה קיימא בירא מליא מיא.													○		פה.
איקלע רבי לאתריה דרבי אלעזר ברבי שמעון, אמר להם: יש לו בן לאותו צדיק?	[רבי]												○	◇	פה.
אמרו לו: יש לו בן, וכל זונה שנשכרת בשנים שוכרתו בארבעה.													○		פה.
אתייה, אסמכיה ברבי, ואשלמיה לרבי שמעון בן איסי בן לקוניא אחות דאמיה.													○	◇	פה.
כל יומא הוה אמר: לקרייתי אנא איזיל.													○		פה.
אמר ליה: חכים עבדו יתך, וגולתא דדהבא פרסו עלך, ורבי קרו לך, ואת אמרת לקרייתי אנא איזיל?													○		פה.
אמר ליה: מומין עזובה דא.													○		פה.
כי גדל אתא יתיב במתיבתא דרבי													○	◇	פה.
שמעיה לקליה, אמר: הא קלא דמי לקליה דרבי אלעזר ברבי שמעון.													○		פה.
אמרו ליה: בריה הוא.													○		פה.
קרי עליה: (משלי י"א) פרי צדיק עץ חיים ולקח נפשות חכם.													■	◇	פה.
פרי צדיק עץ חיים - זה רבי יוסי ברבי אלעזר ברבי שמעון													■	◇	פה.
ולקח נפשות חכם - זה רבי שמעון בן איסי בן לקוניא.													■	◇	פה.
כי נח נפשיה אמטוהו למערתא דאבוה, הוה הדרא לה עכנא למערתא. אמר ליה: עכנא עכנא, פתח פיך, ויכנס בן אצל אביו. לא פתחא להו.													○	◇	פה.
כסבורים העם לומר שזה גדול מזה													○		פה.
יצתה בת קול ואמרה: לא מפני שזה גדול מזה, אלא זה היה בצער מערה וזה לא היה בצער מערה.													○	◇	פה.
איקלע רבי לאתריה דרבי טרפון, אמר להו: יש לו בן לאותו צדיק שהיה מקפח את בניו?													○	◇	פה.
אמרו לו: בן אין לו, בן בת יש לו, וכל זונה שנשכרת בשנים שוכרתו בארבעה.													○		פה.
אתיוהו לקמיה, אמר ליה: אי הדרת בך - יהיבנא לך ברתאי													○	◇	פה.
הדר ביה.													○		פה.

<p>◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ? קשיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
מקרא-key:	

בבא מציעא-השוכר את הפועלים		Talmud Navigator													
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	פה		
איכא דאמרי: נסבה וגירשה, איכא דאמרי: לא נסבה כלל, כדי שלא יאמרו בשביל זו חזר זה.												○	פה.		
ולמה ליה כולי האי?												?	פה.		
כל המלמד את בן חבירו תורה זוכה ויושב בישיבה של מעלה, שנאמר (ירמיהו ט"ו) אם תשוב ואשיבך לפני תעמד. וכל המלמד את בן עם הארץ תורה אפילו הקדוש ברוך הוא גוזר גזירה - מבטלה בשבילו, שנאמר (ירמיהו ט"ו) ואם תוציא יקר מזולל כפי תהיה.	דאמר רב יהודה אמר רב, ואמרי לה אמר רבי חייא בר אבא אמר רבי יוחנן, ואמרי לה אמר רבי שמואל בר נחמני אמר רבי יונתן:											■	◇	פה.	
כל שהוא תלמיד חכם, ובנו תלמיד חכם, ובן בנו תלמיד חכם, - שוב אין תורה פוסקת מזרעו לעולם, שנאמר (ישעיהו נט) ואני זאת בריתי וגו' לא ימוש מפיו זרע זרע ומפי זרע זרעך אמר ה' מעתה ועד עולם.	רבי פרנך אמר רבי יוחנן:											■	◇	פה.	
מאי אמר ה'?												^	פה.		
אמר הקדוש ברוך הוא: אני ערב לך בדבר זה.												!	◇	פה.	
מאי מעתה ועד עולם?												^	פה.		
מכאן ואילך תורה מחזרת על אכסניא שלה.	רבי ירמיה:											!	◇	פה.	
רב יוסף יתיב ארבעין תעניתא, ואקריוהו לא ימוש מפיו, יתיב ארבעים תעניתא אחריתי ואקריוהו לא ימוש מפיו זרעך. יתיב מאה תעניתא אחריתי אתא ואקריוהו לא ימוש מפיו זרעך ומפי זרעך זרעך.	[רב יוסף]											○	◇	פה.	
אמר: מכאן ואילך לא צריכנא, תורה מחזרת על אכסניא שלה.												○	פה.		
רבי זירא כי סליק לארעא דישראל יתיב מאה תעניתא דלשתכח גמרא בבלאה מיניה, כי היכי דלא נטרדיה. יתיב מאה אחריתא דלא לשכוב רבי אלעזר בשניה ונפלין עילויה מילי דצבורא. ויתיב מאה אחריתי דלא נשלוט ביה נורא דגיהנם.	[רבי זירא]											○	◇	פה.	
כל תלתין יומי הוה בדיק נפשיה, שגר תנורא סליק ויתיב בגויה, ולא הוה שלטא ביה נורא. יומא חד יהבו ביה רבנן עינא, ואיחרכו שקיה, וקרו ליה קשין חריך שקיה.												○	◇	פה.	
מאי דכתיב (ירמיהו ט') מי האיש החכם ויבן את זאת ואשר דבר פי ה' אליו ויגדה על מה אבדה הארץ, דבר זה אמרו חכמים ולא פירשוהו, אמרו נביאים ולא פירשוהו, עד שפירשו הקדוש ברוך הוא בעצמו. שנאמר (ירמיהו ט') ויאמר ה' על עזבם את תורת אשר נתתי לפניהם.	רב יהודה אמר רב:												■	◇	פה.
שלא ברכו בתורה תחילה.	רב יהודה אמר רב:												■	◇	פה.
מאי דכתיב (משלי י"ד) בלב נבון תנוח חכמה ובקרב כסילים תודע. בלב נבון תנוח חכמה - זה תלמיד חכם בן תלמיד חכם, ובקרב כסילים תודע - זה תלמיד חכם בן עם הארץ.	רב חמא:												■	◇	פה.
היינו דאמרי אינשי: אסתירא בלגינא קיש קיש קריא.	עולא:												■	פה.	
מאי דכתיב (איוב ג) קטן וגדול שם הוא ועבד חפשי מאדניו, אטו לא ידעינן דקטן וגדול שם הוא? אלא, כל המקטין עצמו על דברי תורה בעולם הזה - נעשה גדול לעולם הבא, וכל המשים עצמו כעבד על דברי תורה בעולם הזה - נעשה חפשי לעולם הבא.	רבי ירמיה לרבי זירא:												■	◇	פה.
ריש לקיש הוה מציין מערתא דרבנן, כי מטא למערתיה דרבי חייא איעלמא מיניה.													○	◇	פה.
חלש דעתיה, אמר: רבונו של עולם לא פלפתי תורה כמותו?													○	פה.	
יצתה בת קול ואמרה לו: תורה כמותו פלפלת, תורה כמותו לא ריבצת.													○	פה.	
כי הוו מינצו רבי חנינא ורבי חייא													○	פה.	
אמר ליה רבי חנינא לרבי חייא: בהדי דידי קא מינצית? חס וחלילה, אי משתכחא תורה מישראל מהדרנא לה מפילפול:	[רבי חנינא]												?	◇	פה.
אמר ליה רבי חייא לרבי חנינא: בהדי דידי קא מינצית? דעבדי לתורה דלא תשתכח מישראל?	[רבי חייא]												?	◇	פה.

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראיה-!</p>
מקרא-key:	

בבא מציעא-השוכר את הפועלים		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
מאי עבידנא, אזלינא ושדינא כיתנא, וגדילנא נישבי, וציידנא טבי ומאכילנא בשרייהו ליתמי, ואריכנא מגילתא וכתבנא חמשה חומשי, וסליקנא למתא ומקרינא חמשה ינוקי בחמשה חומשי, ומתנינא שיתא ינוקי שיתא סדרי, ואמרנא להו: עד דהדרנא ואתינא - אקרו אהדדי ואתנו אהדדי, ועבדי לה לתורה דלא תשתכח מישראל.												◊	פה:
כמה גדולים מעשי חייא	היינו דאמר רבי:											◻	פה:
אפילו ממר?	רבי ישמעאל ברבי יוסי:											^	פה:
איין.	אמר ליה: [רבי]											!	פה:
אפילו מאבא?												^	פה:
חס וחלילה, לא תהא כזאת בישראל.	אמר ליה: [רבי]											!	פה:
אמר רבי זירא: אמש נראה לי רבי יוסי ברבי חנינא, אמרתי לו: אצל מי אתה תקוע?	[רבי זירא]											◊	פה:
אמר לי: אצל רבי יוחנן.	[רבי יוסי ברבי חנינא]											◊	פה:
ורבי יוחנן אצל מי?												◊	פה:
אצל רבי ינאי.												◊	פה:
ורבי ינאי אצל מי?												◊	פה:
אצל רבי חנינא.												◊	פה:
ורבי חנינא אצל מי?												◊	פה:
אצל רבי חייא.												◊	פה:
אמרתי לו: ורבי יוחנן אצל רבי חייא לא?	[רבי זירא]											◊	פה:
אמר לי: באתר דזוקקין דנורא ובעורין דאשא - מאן מעייל בר נפחא לתמן.	[רבי יוסי ברבי חנינא]											!	פה:
אמר רב חביבא: אשתעי לי רב חביבא בר סורמקי: חזי ליה ההוא מרבנן דהוה שכיה אליהו גביה, דלצפרא הוה שפירן עיניה, ולאורתא דמיין כדמיקלין בנורא.												◊	פה:
אמרי ליה: מאי האי?	[רב חביבא]												פה:
ואמר לי: דאמר ליה לאליהו: אחוי לי רבנן כי סלקי למתיבתא דרקיע	[רב חביבא בר סורמקי]											◊	פה:
אמר לי: בכלהו מצית אסתכולי בהו, לבר מגוהרקא דרבי חייא דלא תסתכל ביה.												◊	פה:
מאי סימניהו?												◊	פה:
בכולהו אזלי מלאכי כי סלקי ונחתי, לבר מגוהרקא דרבי חייא דמנפשיה סליק ונחית.												◊	פה:
לא מצאי לאוקמא אנפשי, אסתכלי בה, אתו תרי בוטיטי דנורא ומחיוהו לההוא גברא וסמינהו לעיניה.												◊	פה:
למחר אזלי אשתטחי אמערתיה, אמינא: מתנייתא דמר מתנינא, ואתסאי.												◊	פה:
אליהו הוה שכיה במתיבתא דרבי												◊	פה:
יומא חד ריש ירחא הוה, נגה ליה ולא אתא.												◊	פה:
אמר ליה: מאי טעמא נגה ליה למר?	[רבי]											◊	פה:
אמר ליה: אדאוקימנא לאברהם ומשינא ידיה ומצלי, ומגנינא ליה. וכן ליצחק, וכן ליעקב.												◊	פה:

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story	statement-מימרא ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer proof-ראיה
מקרא-key:	

בבא מציעא-השוכר את הפועלים		Talmud Navigator													
מימרא	מאן דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ													
ולוקמינהו בהדי הדדי?	[רבי]														פה:
סברי: תקפי ברחמי, ומייתי ליה למשיח בלא זמניה.															פה:
אמר ליה: ויש דוגמתן בעולם הזה?	[רבי]														פה:
אמר ליה: איכא, רבי חייל ובניו.															פה:
גזר רבי תעניתא, אחתינהו לרבי חייל ובניו. אמר משיב הרוח - ונשבה זיקא, אמר מוריד הגשם - ואתא מיטרא, כי מטא למימר מחיה המתים - רגש עלמא.	[רבי]														פה:
אמרי בקיעא: מאן גלי רזיא בעלמא?															פה:
אמרי: אליהו.															פה:
אתיהו לאליהו, מחיהו שתין פולסי דנורא.															פה:
אתא אידמי להו כדובא דנורא, על בינייהו וטרדינהו.															פה:
שמואל ירחינאה אסייה דרבי הוה, חלש רבי בעיניה.															פה:
אמר ליה: אימלי לך סמא.	[שמואל ירחינאה]														פה:
אמר ליה: לא יכלנא.	[רבי]														פה:
אשטר לך משטר?	[שמואל ירחינאה]														פה:
אמר ליה: לא יכלנא.	[רבי]														פה:
הוה מותיב ליה בגובתא דסמני תותי בי סדייה, ואיתסי.	[שמואל ירחינאה]														פה:
הוה קא מצטער רבי למסמכיה, ולא הוה מסתייעא מילתא.	[רבי]														פה:
אמר ליה: לא לצטער מר, לדידי חזי לי סיפרא דאדם הראשון, וכתיב ביה: שמואל ירחינאה, חכים - יתקרי, ורבי - לא יתקרי, ואסו דרבי על ידו תהא.	[שמואל ירחינאה]														פה:
רבי ורבי נתן סוף משנה, רב אשי ורבינא סוף הוראה. וסימנך: (תהלים ע"ג) עד אבוא אל מקדשי אל אבינה לאחריהם.															פו:
רבה בר נחמני אגב שמדא נח נפשיה.	רב כהנא: אשתעי לי רב חמא בר ברתיא דחסא:														פו:
אכלו ביה קורצא בי מלכא, אמרו: אכא חד גברא ביהודאי דקא מבטל תריסר אלפי גברי מישראל ירחא בקייטא וירחא בסתוא מכרגא דמלכא.															פו:
שדרו פריסתקא דמלכא בתריה ולא אשכחיה.															פו:
ערק ואזל מפומבדיתא לאקרא, מאקרא לאגמא, ומאגמא לשחין, ומשחין לצריפא, ומצריפא לעינא דמים, ומעינא דמים לפומבדיתא. בפומבדיתא אשכחיה.	[רבה בר נחמני]														פו:
איכלע פריסתקא דמלכא להווא אושפיזא דרבה, קריבו תכא קמיה ואשקוהו תרי כסי ודליוה לתכא מקמיה - הדר פרצופיה לאחוריה.															פו:
אמרו ליה: מאי נעביד ליה? גברא דמלכא הוא.															פו:
אמר להו: קריבו תכא לקמיה, ואשקוהו חד כסא, ודליוהו לתכא מקמיה, ולתסי.	[רבה בר נחמני]														פו:
עבדו ליה הכי ואתסי.															פו:
אמר: מידע ידענא דגברא דקא בעינא הכא הוא. בחיש אבתריה ואשכחיה.															פו:
אמר: אזלינא מהא, אי מקטל קטלו להווא גברא - לא מגלינא, ואי נגידי מנגדין ליה - מגלינא.															פו:
אתיהו לקמיה, עייליה לאדרונא וטרקיה לבבא באנפיה.															פו:

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת- story-מעשה- O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראייה- ■</p>
---	---

בבא מציעא-השוכר את הפועלים		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
בעא רחמי, פרק אשיתא, ערק ואזיל לאגמא. הוה יתיב אנירדא דדקולא וקא גריס.	[רבה בר נחמני]											◊
קא מיפלגי במתיבתא דרקיעא אם בהרת קודמת לשער לבן - טמא, ואם שער לבן קודם לבהרת - טהור. ספק, הקדוש ברוך הוא אומר: טהור, וכולהו מתיבתא דרקיעא אמרי טמא.												◊
ואמרי: מאן נוכח - נוכח רבה בר נחמני.												○
אני יחיד בנגעים, אני יחיד באהלות.	דאמר רבה בר נחמני:											◊
שדרו שליחא בתריה												○
לא הוה מצי מלאך המות למקרב ליה, מדלא הוה קא פסיק פומיה מגרסיה.												○
אדהכי נשב זיקא ואויש ביני קני, סבר גונדא דפרשי הוא. אמר: תינח נפשיה דההוא גברא, ולא ימסר בידא דמלכותא.												○
כי הוה קא ניחא נפשיה אמר: טהור, טהור.	[רבה בר נחמני]											○
יצאת בת קול ואמרה: אשריך רבה בר נחמני שגופך טהור, ויצאתה נשמתך בטהור.												○
נפל פתקא מרקיעא בפומבדיתא: רבה בר נחמני נתבקש בישיבה של מעלה.												○
נפקו אבוי ורבא וכולהו רבנן לאיעסוקי ביה, לא הוו ידעי דוכתיה. אזלו לאגמא חזו צפרי דמטללי וקיימי, אמרי: שמע מינה התם הוא.												○
ספדוהו תלתא יומי ותלתא לילותא.												○
נפל פתקא: כל הפורש יהא בנידוי.												○
ספדוהו שבעה יומי												○
נפל פתקא: לכו לביתכם לשלום.												○
ההוא יומא דנח נפשיה דלייה זעפא ודרי לההוא טייעא כי רכיב גמלא מהאי גיסא - דנהר פפא ושדייה בהך גיסא												○
אמר: מאי האי?												○
אמרי ליה: נח נפשיה דרבה בר נחמני.												○
אמר לפנני: רבוננו של עולם, כולי עלמא דידך הוא, ורבה בר נחמני דידך, את דרבה ורבה דידך - אמאי קא מחרבת ליה לעלמא?												○
נח זעפא.												○
רבי שמעון בן חלפתא בעל בשר הוה, יומא חד הוה חמימא ליה, הוה סליק ויתיב אשינא דטורא.												○
אמר לה לברתיה: בתי, הניפי עלי במניפא ואני אתן לך ככרין דנרד.	[רבי שמעון בן חלפתא]											○
אדהכי נשבא זיקא												○
אמר: כמה ככרין דנרד למרי דיכי.	[רבי שמעון בן חלפתא]											○
הכל כמנהג המדינה וכו'.												■
הכל לאתויי מאי?												^
לאתויי באתרא דנהיגי מדרך ריפתא ומשתה אנפקא. דאי אמר להו קדימו ואייתי לכו - אמרו לו: לא כל כמינך.												!
מעשה ברבן יוחנן בן מתיא שאמר לבנו צא ושכור וכו'.												■
מעשה לסתור?												?

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראיה-!</p>
מקרא-key:	

בבא מציעא-השוכר את הפועלים		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
חסורי מחסרא והכי קתני: ואם פסק להן מזונות - ריבה להן.											!	◇
ומעשה נמי ברבי יוחנן בן מתאי. שאמר לבנו צא שכור לנו פועלים, הלך ופסק להן מזונות. וכשבא אצל אביו אמר לו: בני, אפילו אתה עושה להן כסעודת שלמה בשעתו לא יצאת ידי חובתך עמהן, שהן בני אברהם יצחק ויעקב.											!	◇
למימרא דסעודתא דאברהם אבינו עדיפא מדשלמה?											!	◇
והכתיב (מלכים א' ה') ויהי לחם שלמה ליום אחד שלשים כר סלת וששים כר קמח, עשרה בקר בראים ועשרה בקר רעי ומאה צאן לבד מאיל וצבי ויחמור וברברים אבוסים											!	◇
הללו לעמילן של טבחים	ואמר גוריון בן אסטיון משמיה דרב:										!	◇
הללו לציקי קדירה.	רבי יצחק:										!	◇
אלף נשים היו לשלמה, כל אחת ואחת עשתה לו בביתה כך. מאי טעמא? זו סבורה: שמה אצלי סועד היום, וזו סבורה: שמה אצלי סועד היום.	ואמר רבי יצחק:										!	◇
ואילו גבי אברהם כתיב (בראשית יח) ואל הבקר רץ אברהם ויקח בן בקר רך וטוב											!	◇
בן בקר - אחד, רך - שנים, וטוב - שלשה	ואמר רב יהודה אמר רב:										!	◇
התם תלתא תורי לתלתא גברי, הכא - לכל ישראל ויהודה, שנאמר (מלכים א' ד') יהודה וישראל רבים כחול אשר על (שפת) הים.											!	◇
מאי ברבורים אבוסים?											!	◇
שאובסים אותן בעל כרחן.	רב:										!	◇
שאבוסים ועומדים מאליהם.	שמואל:										!	◇
מביאין תור ממרעיתו בדלא אניס, ותרנגולת מאשפתה בדלא אניסא.	רבי יוחנן:										!	◇
מובחר שבבהמות - שור, מובחר שבעופות - תרנגולת.	רבי יוחנן:										!	◇
זגתא אוכמתא בי בטניתא, דמשתכחא ביני עצרי, דלא מציא פסיא קניא.	אמימר:										!	◇
(בראשית יח) ואל הבקר רץ אברהם. אמר רב יהודה אמר רב: בן בקר - אחד, רך - שנים, וטוב - שלשה.	[רב יהודה אמר רב]										!	◇
ואימא חד, כדאמרי אינשי: רכיך וטב											!	◇
אם כן לכתוב: רך טוב, מאי וטוב - שמע מינה לדרשה.											!	◇
אימא תרי											!	◇
מדטוב לדרשה, רך נמי לדרשה.											!	◇
(בראשית יח) ויתן אל הנער וימהר לעשות אתן	מתיב רבה בר עולא, ואיתימא רב הושעיא, ואיתימא רב נתן ברבי הושעיא:										!	◇
כל חד וחד יהביה לנער חד.											!	◇
(בראשית יח) ויקח חמאה וחלב ובן הבקר אשר עשה ויתן לפניהם											!	◇
דקמא קמא דמטיא, אייתי לקמייהו.											!	◇
ולמה לי תלתא? תסגי בחך											!	◇
כדי להאכילן שלש לשונות בחרדל.	רב חנן בר רבא:										!	◇

<p>◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ? קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
מקרא-key:	

בבא מציעא-השוכר את הפועלים		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
לעולם אל ישנה אדם מן המנהג, שהרי משה עלה למרום - ולא אכל לחם, מלאכי השרת ירדו למטה - ואכלו לחם.	רבי תנחום בר הנילאי:											◇
ואכלו סלקא דעתך?												?
אלא אימא: נראו כמי שאכלו ושחו.												◇
כל מה שעשה אברהם למלאכי השרת בעצמו - עשה הקדוש ברוך הוא לבניו בעצמו, וכל מה שעשה אברהם על ידי שליח - עשה הקדוש ברוך הוא לבניו על ידי שליח.	רב יהודה אמר רב:											◇
(בראשית י"ח) ואל הבקר רץ אברהם - (במדבר יא) ורוח נסע מאת ה'.												■
(בראשית י"ח) ויקח חמאה וחלב - (שמות ט"ז) הגני ממטיר לכם לחם מן השמים.												■
(בראשית י"ח) והוא עמד עליהם תחת העץ - (שמות י"ז) הגני עמד לפניך שם על הצור [וגו'].												■
(בראשית י"ח) ואברהם הלך עמם לשלחם - (שמות י"ג) וה' הלך לפניו יומם.												■
(בראשית י"ח) יקה נא מעט מים - (שמות י"ז) והכית בצור ויצאו ממנו מים ושתה העם.												■
ופליגא דרבי חמא ברבי חנינא												◇
בשכר שלשה זכו לשלשה, בשכר חמאה וחלב - זכו למן, בשכר והוא עמד עליהם - זכו לעמוד הענן, בשכר יקה נא מעט מים - זכו לבארה של מרים.	דאמר רבי חמא ברבי חנינא, וכן תנא דבי רבי ישמעאל:											◇
יקח נא מעט מים ורחצו רגליכם, אמר רבי ינאי ברבי ישמעאל, אמרו לו: וכי בערביים חשדתנו שהם משתחוים לאבק רגליהם? כבר יצא ממנו ישמעאל.	[רבי ינאי ברבי ישמעאל]											◇
(בראשית י"ח) וירא אליו ה' באלני ממרא והוא ישב פתח האהל כחם היום.												◇
מאי כחום היום?												^
אותו היום יום שלישי של מילה של אברהם היה, ובא הקדוש ברוך הוא לשאול באברהם. הוציא הקדוש ברוך הוא חמה מנרתיקא כדי שלא יטריח אותו צדיק באורחיהם.	רבי חמא ברבי חנינא:											◇
שדריה לאליעזר למיפק לברא, נפק ולא אשכח, אמר: לא מהימנא לך.												◇
היינו דאמרי תמן: לית הימנותא בעבדי.												■
נפק איהו, חזויה להקדוש ברוך הוא דקאי אבבא, היינו דכתיב (בראשית י"ח) אל נא תעבור מעל עבדך.												◇
כיון דחזא דקא אסר ושרי, אמר: לא אורח ארעא למיקם הכא, היינו דכתיב (בראשית י"ח) וישא עיניו וירא והנה שלשה אנשים נצבים עליו וירא וירץ לקראתם. מעיקרא אתו קמו עליה, כי חזויהו דהוה ליה צערא, אמרו: לא אורח ארעא למיקם הכא.												◇
מאן נינהו שלשה אנשים - מיכאל וגבריאל ורפאל.												◇
מיכאל - שבא לבשר את שרה												■
רפאל - שבא לרפא את אברהם												■
גבריאל - אול למהפכיה לסדום.												■
והא כתיב (בראשית י"ט) ויבאו שני המלאכים סדמה בערב												◇
דאול מיכאל בהדיה לשזביה ללוט.												◇
דיקא נמי, דכתיב (בראשית י"ט) ויהפך את הערים האל ולא כתיב ויהפכו, שמע מינה.												■
מאי שנא לגבי אברהם, דכתיב (בראשית י"ח) כן תעשה כאשר דברת, ומאי שנא לגבי לוט, דכתיב (בראשית י"ט) ויפצר במאד?												◇
מכאן שמסרבין לקטן ואין מסרבין לגדול.	רבי אלעזר:											◇

<p>◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ? קשיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
מקרא-key:	

בבא מציעא-השוכר את הפועלים		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	כ	י	ז	ח	ט	י	יא	יב	יג	יד	טו	טז
כתיב (בראשית י"ח) ואקחה פת לחם, וכתיב (בראשית יח) ואל הבקר רץ אברהם												?	פז.
מכאן שצדיקים אומרים מעט ועושים הרבה	רבי אלעזר:											!	פז.
רשעים אומרים הרבה ואפילו מעט אינם עושים.												■	פז.
מנלן - מעפרון. מעיקרא כתיב (בראשית כג) ארץ ארבע מאות שקל כסף, ולבסוף כתיב (בראשית כג) וישמע אברהם אל עפרון וישקל אברהם לעפרון את הכסף אשר דבר באוני בני חת ארבע מאות שקל כסף עבר לסחר - דלא שקל מיניה אלא קנטרי, דאיכא דוכתא דקרי ליה לתיקלא קנטירא.												■	פז.
כתיב (בראשית יח) קמה וכתיב סלת												■	פז.
מכאן שהאשה צרה עיניה באורחים יותר מן האיש.	רבי יצחק:											■	פז.
כתיב (בראשית יח) לושי ועשי עגות וכתיב (בראשית יח) ויקח חמאה וחלב וכן הבקר, ואילו לחם לא אייתי לקמיהן												■	פז.
אברהם אבינו אוכל חולין בטהרה היה, ושרה אמנו אותו היום פירסה נדה.	אפרים מקשאה תלמידו של רבי מאיר משמיה דרבי מאיר:											■	פז.
(בראשית יח) ויאמרו אליו איה שרה אשתך ויאמר הנה באהל - להודיע ששרה אמנו צנועה היתה.												■	פז.
יודעים היו מלאכי השרת ששרה אמנו באהל היתה, אלא מאי באהל - כדי לחבבה על בעלה.	רב יהודה אמר רב, ואיתימא רבי יצחק:											■	פז.
כדי לשגר לה כוס של ברכה.	רבי יוסי ברבי חנינא:											■	פז.
למה נקוד על איו שבאליו - לימדה תורה דרך ארץ שישאל אדם באכסניא שלו.	תני משום רבי יוסי:											■	פז.
אין שואלין בשלום אשה כלל	והאמר שמואל:											?	פז.
על ידי בעלה שאני.												!	פז.
(בראשית יח) אחרי בלתי היתה לי עדנה												■	פז.
אחר שנתבלה הבשר ורבו הקמטין, נתעדן הבשר ונתפשטו הקמטין, וחזר היופי למקומו.	רב חסדא:											■	פז.
כתיב (בראשית יח) ואדני זקן וכתיב (בראשית יח) ואני זקנתי - דלא מותיב הקדוש ברוך הוא כדקאמרה איהי.												■	פז.
גדול שלום, שאפילו הקדוש ברוך הוא שינה בו, שנאמר (בראשית יח) ותצחק שרה בקרבה וגו' ואדני זקן וכתיב (בראשית יח) ויאמר ה' אל אברהם וגו' ואני זקנתי.	תנא דבי רבי ישמעאל:											■	פז.
(בראשית כ"א) ותאמר מי מלל לאברהם הניקה בנים שרה												■	פז.
כמה בנים הניקה שרה?												?	פז.
אותו היום שגמל אברהם את יצחק בנו עשה סעודה גדולה, היו כל אומות העולם מרגנים ואומרים: ראיתם זקן וזקנה שהביאו אסופי מן השוק ואומרים: בנינו הוא, ולא עוד אלא שעושין משתה גדול להעמיד דבריהם מה עשה אברהם אבינו - הלך וזימן כל גדולי הדור, ושרה אמנו זימנה את נשותיהם, וכל אחת ואחת הביאה בנה עמה ומניקה לא הביאה, ונעשה נס בשרה אמנו ונפתחו דדיה כשני מעיינות, והניקה את כולן. ועדיין היו מרגנים ואומרים: אם שרה הבת תשעים שנה תלד, אברהם בן מאה שנה יוליד? מיד נהפך קלסתר פנים של יצחק ונדמה לאברהם. פתחו כולם ואמרו (בראשית כה) אברהם הוליד את יצחק.	רבי לוי:											!	פז.
עד אברהם לא היה זקנה, מאן דהוה בעי למשתעי בהדי אברהם - משתעי בהדי יצחק, בהדי יצחק - משתעי בהדי אברהם. אתא אברהם, בעא רחמי והוה זקנה, שנאמר (בראשית כד) ואברהם זקן בא בימים.												■	פז.
עד יעקב לא הוה חולשא, אתא יעקב בעא רחמי והוה חולשא, שנאמר (בראשית מח) ויאמר ליוסף הנה אביך חלה.												■	פז.
עד דאתא אלישע לא הוה דחליש ואתפח, אתא אלישע בעא רחמי ואתפח, שנאמר (מלכים ב' י"ג) ואלישע חלה את חליו אשר ימות בו - מכלל דחלה חלי אחריתי.												■	פז.

<p>◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ? קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
<p>מקרא-key:</p>	

בבא מציעא-השוכר את הפועלים		Talmud Navigator													
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ			
שלושה חלאין חלה אלישע אחד - שדחפו לגיחזי בשתי ידיו, ואחד - שגירה דובין בתניוקות, ואחד שמת בו. שנאמר ואלישע חלה את חליו אשר ימות בו.	תנו רבנן:											◇	פז.		
אלא עד שלא יתחילו במלאכה צא ואמור להם על מנת שאין לכם עלי אלא פת וקטנית כו'.												◇	פז.		
פת קטנית תנן, או פת וקטנית תנן?	רב אחא בריה דרב יוסף לרב חסדא:											^	◇	פז.	
האלהים, צריכה וי"ו כי מורדיא דלברות.	אמר ליה: [רב חסדא]											!	◇	פז.	
אינו צריך הכל כמנהג המדינה.	רבן שמעון בן גמליאל:											■	◇	פז.	
הכל לאתויי מאי?												^		פז.	
לאתויי הא דתנן :												!		פז.	
השוכר את הפועל ואמר לו כאחד וכשנים מבני העיר - נותן לו כפחות שבשכירות, דברי רבי יהושע משמנין ביניהם.	[תנן: רבי יהושע] חכמים:											■	!	◇	פז.
ואלו אוכלין מן התורה: העושה במחובר לקרקע בשעת גמר מלאכה, ובתלוש מן הקרקע עד שלא נגמרה מלאכתו, ובדבר שגידולו מן הארץ.													■	פז.	
ואלו שאין אוכלים: העושה במחובר לקרקע בשעה שאין גמר מלאכה, ובתלוש מן הקרקע מאחר שנגמרה מלאכתו, ובדבר שאין גידולו מן הארץ.													■	פז.	
מנא הני מילי?													^	פז:	
דכתיב (דברים כ"ג) כי תבא בכרם רעך ואכלת.													!	◇	פז:
אשכחן כרם, כל מילי מנא לן?													ז	פז:	
גמרינן מכרם: מה כרם מיוחד - דבר שגידולי קרקע, ובשעת גמר מלאכה - פועל אוכל בו, אף כל דבר שגידולי קרקע בשעת גמר מלאכה - פועל אוכל בו.													!	◇	פז:
מה לכרם - שכן חייב בעוללות													ז	פז:	
גמרינן מקמה.													!	◇	פז:
קמה גופה מנא לן?													ז	פז:	
דכתיב (דברים כ"ג) כי תבא בקמת רעך וקטפת מלילות בידך.													!	פז:	
מה לקמה - שכן חייבת בחלה													ז	◇	פז:
וממאי דהאי קמה קמה דמתחייבת בחלה היא? דלמא כל קמה קאמר רחמנא													ז	פז:	
אתיא קמה קמה, כתיב הכא כי תבא בקמת רעך וכתיב התם (דברים ט"ז) מהחל חרמש בקמה, מה התם - קמה דמחייבא בחלה, אף הכא נמי - קמה דמחייבא בחלה.													!	פז:	
איכא למיפרך: מה לקמה שכן חייבת בחלה													ז	פז:	
כרם יוכיה.													!	◇	פז:
מה לכרם - שכן חייב בעוללות													ז	◇	פז:
קמה תוכיח. וחזר הדין, לא ראי זה כראי זה, הצד השווה שבהן: שכן דבר שגידולי קרקע ובשעת גמר מלאכה פועל אוכל בו, אף כל דבר שגידולי קרקע בשעת גמר מלאכה פועל אוכל בו.													!	◇	פז:
מה להצד השווה שבהן - שכן יש בהן צד מזבח. ואתא נמי זית, דאית ביה צד מזבח.													ז	פז:	
וזית במה הצד אתי? הוא גופיה כרם אקרי, דכתיב (שופטים טו) ויבער מגדיש ועד קמה ועד כרם זית													ז	◇	פז:
כרם זית - אקרי, כרם סתמא - לא אקרי.	רב פפא:												!	◇	פז:

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראייה-</p>
מקרא-key:	

בבא מציעא-השוכר את הפועלים		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
מכל מקום קשיא		ז											פז:
אמר קרא וחרמש - לרבות כל בעלי חרמש.	אלא אמר שמואל:	!											פז:
והאי חרמש מיבעי ליה: בשעת חרמש - אכול, שלא בשעת חרמש - לא תיכול		ז											פז:
ההוא (דברים כ"ג) מואל כליך לא תתן נפקא.		!											פז:
תינח דבר חרמש, דלאו בר חרמש מנא לן?		ז											פז:
אמר קרא קמה - לרבות כל בעלי קמה.	אלא אמר רבי יצחק:	!											פז:
והא אמרת קמה - קמה דמיחייבא בחלה		ז											פז:
הני מילי - מקמי דניתי חרמש, השתא דאתי חרמש - איתרבי ליה כל דבר חרמש ואף על גב דלא מיחייב בחלה. קמה למה לי - לרבות כל בעלי קמה.		!											פז:
והשתא דנפקא לן מחרמש ומקמה, כי תבא בכרם רעך למה לי?		ז											פז:
להלכותיו.	רבא:	!											פז:
כי תבא, נאמר כאן ביאה ונאמר להלן (דברים כ"ד) לא תבוא עליו השמש, מה להלן בפועל הכתוב מדבר - אף כאן בפועל הכתוב מדבר.	כתנאי:	!											פז:
בכרם רעך - ולא בכרם נכרי.		!											פז:
הניחא למאן דאמר גזל נכרי אסור - היינו דאיצטריך קרא למישרי פועל, אלא למאן דאמר גזל נכרי מותר - השתא גזילה מותר, פועל מיבעיא?		ז											פז:
מוקים לה: בכרם רעך - ולא של הקדש		!											פז:
ואכלת - ולא מוצץ													פז:
ענבים - ולא ענבים ודבר אחר.													פז:
כנפשך - כנפש של בעל הבית כך נפשו של פועל, מה נפשך - אוכל ופטור, אף נפשו של פועל - אוכל ופטור.													פז:
שבעך - ולא אכילה גסה													פז:
ואל כליך לא תתן - בשעה שאתה נותן לכליו של בעל הבית - אתה אוכל, ובשעה שאי אתה נותן לכליו של בעל הבית - אי אתה אוכל.													פז:
אין הטבל מתחייב במעשר עד שיראה פני הבית, שנאמר (דברים כ"ו) בערתי הקדש מן הבית	רבי ינאי:												פז:
אפילו חצר קובעת, שנאמר (דברים כ"ו) ואכלו בשעריך ושבועו.	רבי יוחנן:												פז.
ורבי יוחנן נמי, הא כתיב מן הבית													פז.
אמר לך: חצר דומיא דבית מה בית המשתמר - אף חצר המשתמרת.	[רבי יוחנן]												פז.
ורבי ינאי נמי, הכתיב בשעריך													פז.
ההוא מיבעי ליה דמעיל ליה דרך שער, לאפוקי דרך גגות וקרפפות דלא.	[רבי ינאי]												פז.
כנפשך כך נפשו של פועל, מה נפשך - אוכל ופטור, אף נפשו של פועל - אוכל ופטור	מתיב רב חנינא חזאה:												פז.
הא לוקח - חייב.													פז.
מאי לאו - בשדה													פז.
הכא בתאנה העומדת בגינה ונופה נוטה לחצר עסקינן, ולמאן דאמר לבית לבית.	רב פפא:												פז.

<p>◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
מקרא-key:	

בבא מציעא-השוכר את הפועלים		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
אי הכי, בעל הבית נמי נחייב										⚡		פח.
בעל הבית עיניו בתאנתו, ולוקח עיניו במקחו.										!		פח.
ולוקח מדאורייתא מי מחייב?										⚡		פח.
מפני מה חרבו חנויות של בית הינו שלש שנים קודם ירושלים - מפני שהעמידו דבריהם על דברי תורה, שהיו אומרין: - (דברים י"ד) עשר תעשר ואכלת - ולא מוכר, תבואת זרעך - ולא לוקח.	והתניא:									⚡		פח.
אלא מדרבנן, וקרא אסמכתא בעלמא.										!		פח:
אלא כנפשך למאי אתא?										⚡		פח:
כנפשך, מה נפשך אם חסמת פטור, אף פועל, אם חסמת - פטור.	לכדתניא:									!		פח:
איזהו גורנן למעשרות? בקישואים ובדלועים משיפסו.	מתיב מר זוטרא:									⚡		פח:
משינטל פיקס שלהן.	ואמר רבי אסי:									⚡		פח:
מאי לאו - משיפסו אפילו בשדה										⚡		פח:
לא, משיפסו בבית.										!		פח:
אי הכי, משיפסו? עד שיפסו מיבעי ליה.										⚡		פח:
אי תנא עד שיפסו - הוה אמינא: עד דגמר לפיקוסייהו, קא משמע לן - משיפסו, מכי אתחולי פיקוסייהו										!		פח:
גורנו למעשר לחייב עליו משום טבל משתגמר מלאכתן, ואיזהו גמר מלאכתן - מלאכת הכנסתן.	מתיב מר זוטרא בריה דרב נחמן:									⚡		פח:
מאי לאו - הכנסתן אפילו בשדה										⚡		פח:
לא, הכנסתן לבית זה הוא גמר מלאכתן.										!		פח:
ואיבעית אימא: כי קאמר רבי ינאי - בזיתים וענבים, דלאו בני גורן נינהו. אבל חטין ושעורין - גורן בהדיא כתיב ביה.										!		פח:
אשכחן אדם במחובר ושור בתלוש, אדם בתלוש מנלן?											^	פח:
קל וחומר משור: ומה שור שאינו אוכל במחובר - אוכל בתלוש, אדם שאוכל במחובר - אינו דין שאוכל בתלוש											!	פח:
מה לשור שכן אתה מצווה על חסימתו, תאמר באדם - שאי אתה מצווה על חסימתו.										⚡		פח:
ויהא אדם מצווה על חסימתו מקל וחומר משור: ומה שור שאי אתה מצווה להחיותו - אתה מצווה על חסימתו, אדם שאתה מצווה להחיותו - אינו דין שאתה מצווה על חסימתו?										⚡		פח:
אמר קרא: (דברים כ"ג) כנפשך - כנפשו של פועל מה נפשו, אם חסמתו פטור - אף פועל אם חסמתו פטור.										!		פח:
ואלא אדם בתלוש מנלן?										⚡		פח:
אמר קרא: (דברים כ"ג) קמה קמה שתי פעמים, אם אינו ענין לאדם במחובר, תנהו ענין לאדם בתלוש.										!		פח:
אדם בתלוש לא צריך קרא. כתיב (דברים י"ד) כי תבא בכרם רעך - מי לא עסקינן ששכרו לכתף, ואמר רחמנא ליכול.	רבי אמי:									!		פח:
שור במחובר מנלן?											^	פח:
קל וחומר מאדם: ומה אדם שאינו אוכל בתלוש - אוכל במחובר, שור שאוכל בתלוש - אינו דין שאוכל במחובר?											!	פח:
מה לאדם שכן אתה מצווה להחיותו, תאמר בשור שאי אתה מצווה להחיותו?										⚡		פח:
ויהא שור מצווה להחיותו מקל וחומר: ומה אדם שאי אתה מצווה על חסימתו - אתה מצווה להחיותו, שור שאתה מצווה על חסימתו - אינו דין שאתה מצווה להחיותו?										⚡		פח:

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראייה-</p>
מקרא- <u>key</u> :	

בבא מציעא-השוכר את הפועלים		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	פס:
אמר קרא (ויקרא כה) וחי אחיך עמך - אחיך ולא שור.												!	פס:
ואלא שור במחובר מנלן?												ז	פס:
אמר קרא: רעך רעך שתי פעמים, אם אינו ענין לאדם במחובר - תנהו ענין לשור במחובר.												!	פס:
לא אדם בתלוש ולא שור במחובר צריכי קראי, דכתיב (דברים כ"ה) לא תחסם שור בדישו, מכדי, כל מיילי איתנהו בחסימה, דילפינן שור שור משבת. אם כן לכתוב רחמנא לא תדוש בחסימה - שור דכתב רחמנא למה לי? לאקושי חוסם לנחסם ונחסם מה חוסם אוכל במחובר - אף נחסם אוכל במחובר, ומה נחסם אוכל בתלוש - אף חוסם אוכל בתלוש.	רבינא:											!	פס:
דיש, מה דיש מיוחד - דבר שגידולי קרקע ופועל אוכל בו, אף כל שגידולי קרקע - פועל אוכל בו. יצא החולב והמחביץ והמגבן שאין גידולי קרקע ואין פועל אוכל בו.	תנו רבנן:											■	פס:
למה לי (דברים כ"ג) מכי תבא בכרם רעך נפקא												ז	פס:
איצטריך, סלקא דעתך אמינא: הואיל וכתוב קמה לרבות כל בעלי קמה, לרבות נמי מידי דלאו גדולי קרקע נינהו, קא משמע לן.												!	פס:
תניא אידך: דיש, מה דיש מיוחד - דבר שבשעת גמר מלאכה פועל אוכל בו, אף כל שהוא בשעת גמר מלאכה פועל אוכל בו. יצא המנכש בשומים ובבצלים, הואיל ואין גמר מלאכה - אין פועל אוכל בהם.												■	פס:
למה לי? (דברים כ"ג) מואל כליך לא תתן נפקא												ז	פס:
לא צריכא, אף על גב דקא משליף קטיני מביני אלימי.												!	פס:
דיש, מה דיש מיוחד - דבר שלא נגמרה מלאכתו למעשר פועל אוכל בו, אף כל שלא נגמרה מלאכתו למעשר פועל אוכל בו. יצא הבודל בתמרים ובגרוגרות, הואיל ונגמרה מלאכתו למעשר - אין פועל אוכל בו.	תניא אידך:											■	פס:
הבודל בתמרים ובגרוגרות פועל אוכל בן	והתניא:											■	פס:
כי תניא ההיא - בתחלני.	רב פפא:											!	פס:
דיש, מה דיש מיוחד - דבר שלא נגמרה מלאכתו לחלה ופועל אוכל בו, אף כל דבר שלא נגמרה מלאכתו לחלה פועל אוכל בו. יצא הלש והמקטף והאופה שנגמרה מלאכתו לחלה, דאין פועל אוכל בו.	תניא אידך:											■	פס:
והלא נגמרה מלאכתו למעשרך												ז	פס:
לא קשיא, בחוצה לארץ עסקינן, דליכא מעשר.												!	פס:
אי הכי, חלה נמי ליכא												ז	פס:
אלא לעולם בארץ, ולא קשיא: בשבע שכיבשו ובשבע שחילקו.												!	פס:
שבע שכיבשו ושבע שחילקו נתחייבו בחלה, ולא נתחייבו במעשר.	דאמר מר:											■	פס:
מידי מעשר קא גרים? גמר מלאכה קא גרים												ז	פס:
כרוך ותני: דיש, מה דיש מיוחד - דבר שלא נגמר מלאכתו למעשר ולחלה ופועל אוכל בו, אף כל שלא נגמר מלאכתו למעשה ולחלה פועל אוכל בו.	אלא אמר רבינא:											!	פס:
איבעיא לה: פועל, מהו שיהבהב באור ויאכל? מי הוי כענבים ודבר אחר, או לא?												^	פס:
רשאי בעל הבית להשקות פועלים יין כדי שלא יאכלו ענבים הרבה, רשאיין פועלין לטבל פיתם בציר כדי שיאכלו ענבים הרבה.	תא שמע:											■	פס:
לאכשורי גברא לא קמיבעיא לן, כי קמיבעיא לן - לאכשורי פירא, מאי?												!	פס:
פועלין אוכלין ענבים בראשי אומניות שלהם, ובלבד שלא יהבהבו באור.	תא שמע:											■	פס:
התם משום ביטול מלאכה, כי קא מיבעיא לן היכא דאיכא אשתו ובניו, מאי?												!	פס:

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראייה-!</p>
מקרא-key:	

בבא מציעא-השוכר את הפועלים		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
לא יבהב באור ויאכל, ולא יכמור באדמה ויאכל, ולא יפריך על גבי הסלע ויאכל, אבל מפריך על יד על יד ואוכל.	תא שמע:										◊	פס:
התם משום ביטול מלאכה.											◊	פס:
הכי נמי מסתברא, דאי סלקא דעתך משום מתוקי פירא - סלע מאי מתוקי פירא איכא?												פס:
אי אפשר דלא ממתיק פורתא.												פס:
פועלין שהיו עוברים בתאנים, וגודרים בתמרים, ובוצרים בענבים, ומסקין בזיתים - הרי אלו אוכלים ופטורים, שהתורה זיכתה להם. בפיתם לא יאכלו, אלא אם כן נטלו רשות מבעל הבית. ולא יספות במלח ויאכל.	תא שמע:										◊	פס:
מלח ודאי כענבים ודבר אחר דמי.											◊	פס:
ולא יספות במלח ויאכל											◊	פס:
השוכר את הפועל לעדר ולקשקש תחת הזיתים - הרי זה לא יאכל. שכרו לבצור, שכרו למסוק, שכרו ללקט - הרי זה אוכל ופטור, שהתורה זיכתה להן. קצץ אחת ואחת - יאכל, שתיים שתיים - לא יאכל, וסופת במלח ויאכל.	ורמינהו:										◊	פס:
אהייא?												פס:
אילימא אסיפא												פס:
כיון דקצץ - כל היכי דבעי ליכול?	[סיפא]											פס:
אלא לאו - ארישא.												פס:
לא קשיא, כאן - בארץ, כאן - בחוצה לארץ. בארץ קבעא ספיתא, בחוצה לארץ לא קבעא ספיתא.	אביי:											פס:
מי איכא מידי דבארץ קבעא ספיתא מדאורייתא, ובחוצה לארץ לא קבעא ספיתא ומותר לכתחילה?	רבא:											פס:
בין בארץ בין בחוצה לארץ, חדא - לא קבעא ספיתא, תרתי - קבעא ספיתא. בין ספת ובין לא ספת, אחת אחת - אוכל, שתיים שתיים - לא יאכל. לא קצץ ולא ספת - אוכל שתיים שתיים, ספת, אחת אחת - אוכל, שתיים שתיים - לא יאכל ואף על גב דנטל רשות מבעל הבית, דאיטביל להו למעשר וקבעא ספיתא.	אלא אמר רבא:											פס:
ותרתי דקבעא ספיתא מנא לן?												פס:
דאמר קרא (מיכה ד') כי קבצם כעמיר גרנה.	רב מתנא:											פס: